

Osnovna šola
Toneta Pavčka

PRVI KORAKI

Šolsko glasilo 2016/2017

ŠOLSKI PROJEKT
ANKEJA O PROSTEM ČASU
SPRAŠUJEMO
V DEŽELI BRANJA
IZ ŠOLSKIH KLOPI
V ŠOLI ALI DOMA
ZA LAČNE ŽELODČKE
LAHKIH NOG NAOKROG
V SVEITU RIM IN DOMIŠLIJE
GLASBENI UTRINEK
BESEDA DEVETOŠOLCEV

Spet se bliža tisti del leta, ko se lahko končno poslovimo od šolskih obveznosti in se po napornih dnevih v šolskih klopih zopet sprostimo. Za nami so dnevi, v katerih smo izkazali svoje znanje in dosegali vrhunske rezultate tako na športnih tekmovanjih in tekmovanjih iz znanja kot tudi na literarnih ter likovnih natečajih.

Zaključili smo še en celoletni šolski projekt, letos z naslovom Šport v Mirni Peči. Spoznavali smo šport v zgodovini Mirne Peči in odkrivali, kako se je ta razvijal do danes.

Odkar pa šolske dneve preživljamo v novi osnovni šoli, že vsi nestrpno pričakujemo izgradnjo nove telovadnice, v katero bomo prvič stopili v pričetku novega šolskega leta.

Nekaj besed pa bova namenili tudi letošnjim devetošolcem. Po zasluženem počitku boste začeli nabirati nova znanja v izbranih srednjih šolah. Spletlo se bo ogromno novih prijateljskih vezi, a verjamemo, da spomin na nas ne bo zbledel.

Špela Koračin in Tia Globokar, 8. a

ŠOLSKI PROJEKT

Ob pričakovanju nove športne dvorane ob naši osnovni šoli smo za letošnji šolski projekt izbrali tematiko Šport v Mirni Peči.

O tem, kdo je pravi športnik in kaj le-ta počne, so razmišljali naši drugošolci, starejši učenci pa so se preizkusili v kreativnem pisanju pesmi z akrostihom.

Športnik je tisti, ki se vsak dan veliko giblje in se ukvarja z različnimi športi. Poje veliko sadja, zelenjave in druge zdrave hrane. Pije veliko vode. Je veliko na svežem zraku, veliko hodi in telovadi, manj se vozi z avtomobilom. Lahko meče žvižgač, skače čez ovire, teče, skače v višino ali v daljino.

Nuša Bobnar, 2. a

Pravi športnik je tisti, ki veliko telovadi. Pravi športnik je tisti, ki se giblje na svežem zraku vsak dan. Pravi športnik zaradi gibanja ostane zdrav! Pravi športnik se zdravo prehranjuje, je veliko sadja in pije veliko vode.

Alja Murgelj, 2. a

Pravi športnik vsak dan športa. Nikoli ne pozabi, da je najpomembnejše pri igri in športu to, da se zabavaš. Če hočeš postati pravi športnik, se vsak dan na ta način ukvarjaj s športom.

Maša Drenik, 2. a

Športniki so tisti, ki plavajo, smučajo, skačejo in so prijazni, pošteni, borbeni ter radi berejo knjige.

Stanko Rus, 2. b

Najljubši šport mora biti poskočen, zabaven, igriv ..., športnik pa se mora seveda smejeti. Moj najljubši šport je badminton. Za ta šport moramo imeti badminton žogico in loparje. To igro se lahko igra več otrok.

Neja Strajnar, 2. b

Športniki veliko tečejo. Športniki tekmujejo. Imajo športno opremo in trenerja. Vsak dan imajo treninge. Igrajo različne vrste športov. Tekmujejo lahko tudi ženske. Športniki so vztrajni. So močni. So zanimivi.

Elza Matko, 2. a

Pravi športnik je tisti, ki dela počepe, igra pingpong, teče, kolesari, hodi, skače, igra košarko in nogomet, skače s kolebnico, telovadi in igra badminton, odbojko, rokomet, smuča, borda, keglja, drsa, pleše, rolka, pleza, se vozi s skirojem in rolerji ... vse to pa dela rad, pogosto ter v tem uživa.

Lana Kavšek, 2. a

Športnik je tisti, ki je pošten, ki prenese poraz in je previden. Najbolj pomembno je to, da v športu uživa. Kadar vadi, mora trdo delati in tako lahko doseže dober rezultat.

Anže Cesar, 2. b

Moj najljubši šport je smučanje. Ko smučam, se počutim, kot da letim. Šport je zame nekaj čudovitega in je tudi moj najljubši predmet.

Manca Saje, 2. b

SMUČANJE

Smuči so zdaj pospravljene, a kmalu bodo spet pripravljene.

Mami mi »teži«, zato hitro na smuči.

»Ujemi me, če lahko,« ji še zavpijem v slovo.

Če me bo ujela, bo čisto znorela.

»Adijo,« zakličem, »bye, bye«,

»nikoli ne pridem nazaj.«

Jezi se lahko, mene ustavila ne bo,

enkrat šport res je to.

Iza Kavšček, 7. a

HOKEJ

Hokej hočem igrati, saj

otrok ne morem več poslušati.

Ker hočem iti na led, moram jesti sladoled.

»Ej, prijatelj, pojdimo hokej igrat,

jutri bomo pa utrujeni za spat.«

Eva Zupančič, Filip Fortuna, Maks Zupan, 6. a

ŠAH

Še vedno ljudje se s športom ukvarjajo
in pri tem kalorije porabljajo.

Ampak aktivni morajo biti tudi
možgani,

ki jih treniramo, ko smo zbrani.

Hvala bogu, da šah obstaja,
saj ob njem se vsak kos možganov
razvaja.

Ema Zajc, 9. a, in Ula Parkelj, 8. b

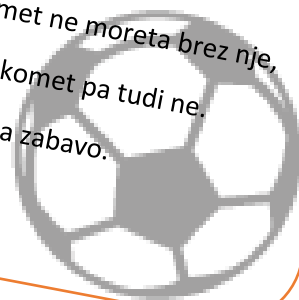
ŽOGA

Žoga je sredstvo zdravo.

Odbojka in nogomet ne moreta brez nje,
golf, košarka in rokomet pa tudi ne.

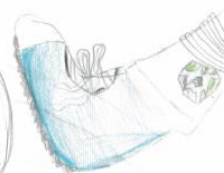
A največkrat je le za zabavo.

Jana Jarc, 7. a

Kaj delajo športniki?

Športniki pripravljajo različne
dejavnosti: tek, kolesarstvo, dolgi in
kratki prehozi, skoki in daljine,
rokomet, nogomet, košarka, hokej in morda kaj
druga. Dobro (forn) kondicijo
podržujejo z redno telesno
in s pravilno prehrano.

ANKETA O PROSTEM ČASU

Članice novinarskega krožka smo z anonimno anketo raziskovale prosti čas naših učencev od 6. do 9. razreda. Zaradi letošnjega šolskega projekta nas je predvsem zanimala stopnja ukvarjanja s športom.

Na našo anketo je odgovarjalo 91 učencev, 45 fantov in 46 deklet. Na podlagi zbranih rezultatov ugotavljamo, da večina učencev svoj prosti čas najraje preživlja zunaj, le 14 % pa notri.

15 % anketiranih svoj prosti čas najraje preživlja s sorodniki, 18 % sami, ostali (67 %) pa svoj prosti čas najraje preživljajo s prijatelji.

Med prostočasnimi dejavnostmi se največ anketirancev ukvarja s športom (32 %), sledi druženje s prijatelji (22 %), poslušanje glasbe (10 %), 10 % učencev najraje bere, s plesom in petjem se jih v prostem času ukvarja 6 %, 8 % jih svoj čas zapravlja z igranjem računalniških igrice, 5 % jih v prostem času najraje spi ali gleda filme, 5 % se jih najraje sprehaja v naravi, 2 % učencev pa v svojem prostem času najraje kuha ali peče.

Med anketiranimi učenci je najbolj priljubljen šport nogomet, saj se z njim vsak dan ukvarja 29 % učencev, 35 % vsak teden, 32 % občasno in le 4 % anketiranih se z nogometom ne ukvarja nikoli.

S košarko se vsak dan ukvarja 11 % učencev, vsak teden pa 34 %.

Z odbojko se vsak dan ukvarja le 7 % anketiranih, vsak teden pa se s to igro ukvarja 25 % anketiranih učencev.

S tekom se vsak dan ukvarja 33 % učencev, vsak teden 40 % učencev, občasno 24 % in le 4 % nikoli.

Med našimi učenci sta najmanj priljubljena športa gimnastika in rokomet, s katerima se vsak dan ukvarja le manjši odstotek anketiranih, več se jih s tema športoma ukvarja le občasno.

57 % anketiranih ima dnevno največ tri ure prostega časa, 36 % 4–7 ur, le posamezniki pa še nekaj več. 38 % vprašanih ocenjuje, da imajo premalo prostega časa, 3 % preveč, 59 % pa ga ima ravno prav.

22 % učencev meni, da bi moral biti prosti čas produktiven, 26 % se jih s tem strinja le občasno, ostali pa se s tem ne strinjajo.

79 % učencev meni, da bi moral biti prosti čas namenjen sprostitvi, 9 % se jih ni opredelilo, 12 % učencev pa se s tem ne strinja.

Anketo je pripravila Alja Kastelic, 9. a,

odgovore pa sta zbrali in uredili Maja Cesar in Hana Verhovec, 7. a.

SPRAŠUJEMO

Intervju s Kristín

Steinsdóttir: Za otroka je pomembno, da verjame vase, je iskren in vljuden

V novembru je našo šolo obiskala priznana otroška pisateljica Kristín Steinsdóttir, ki prihaja z Islandije. Srečanje je bilo predlagano s strani Založbe Malinc, ki je prevedla pisateljčino knjigo Angel v soseski v slovenski jezik. V sklopu obiskov in predstavitev knjige se je ustavila tudi pri nas, kjer jo je navdušila šola, prav tako pa učenci, ki so z zanimanjem prisluhnili njenim besedam. Predstavila jim je deželo, iz katere prihaja, in spregovorila o svojem življenju in delu. Prijazno je odgovorila tudi na nekaj naših vprašanj.

Ste islandska otroška pisateljica. Kaj vas je prineslo v Slovenijo? Jo obiščete večkrat?

Sem sem prišla, ker me je Barbara, lastnica založbe Malinc, povabila da pridem, saj je bila moja knjiga prevedena in izdana v slovenščini. To je prvič, da sem prišla. Všeč mi je. Vedno je zelo zanimivo obiskati novo državo in nikoli nisem bila v tem delu Evrope. Bila sem samo turist na Madžarskem veliko let nazaj, ampak nisem bila v državah na tem območju.

Po poklicu ste učiteljica. Koliko let ste poučevali v šoli? Kako doživljate učiteljski poklic?

Učila sem 10, 11 let in bilo je zanimivo. Učila sem otroke od šestega do zadnjega razreda v šoli. Mislim, da so bile vse starosti zelo zanimive, nekatere so bile težje, ampak to je bilo doživetje. Potem sem na gimnaziji poučevala danščino in nemščino, moja tuja jezika. Tudi to mi je bilo všeč. Rada sem imela poučevanje, ampak bilo je preveč. Pisala sem knjige, imela družino, učila sem in dan ni bil dovolj dolg.

Mirna Peč je kraj z majhnim številom prebivalcem. Tudi vi ste živeli v majhnem kraju. So bili ljudje tam zelo povezani med seboj?

Bili smo zelo povezani, ampak nismo imeli veliko povezav z drugimi vasmi zaradi gora in snega v zimskem času. Moj oče ni imel avtomobila ali čolna. Edini kraj, ki smo ga poznali, je bila naša vas. Ko sem bila najstnica, sem prišla v širni svet in ta širni svet je bila sosednja vas. Med vasmi ni bilo velikih razdalj, ampak v napoto so bili fjordi. Če bi imeli čoln, bi lahko pluli. Če bi imeli avto, bi se lahko peljali, ampak samo v poletnem času, samo za 3 mesece. Tam smo obtičali.

Koliko članov šteje vaša družina? Nam jo lahko, prosim, predstavite?

Zdaj sva samo dva, moj mož in jaz. Imava 3 otroke, ki so zdaj odrasli. Najstarejši živi v Ameriki, v Ohio. Ima ameriško ženo in 3 otroke. Vsake toliko časa potujeva čez Atlantik, da jih

vidiva, da z njimi govoriva islandsko. Večinoma govorijo angleško, ampak moj sin doma poskuša govoriti islandsko. Imava tudi 2 otroke v Reykjavíku. Eden ima 4 deklice. Je profesor na univerzi, študiral je pravo. In moja hčerka je ena izmed glavnih kuharjev v UniChefu na Islandiji in ima enega sina. Imava torej 8 vnukov.

Kaj menite, da je pri vzgoji otrok najpomembnejše?

Da jih naučiš, da verjamejo vase, da so iskreni, vljudni in da poskrbijo za okolico, za ljudi okoli njih in naravo. Mislim, da je to najpomembnejše. Seveda je pomembno, da študiraš in se učiš ter greš v tujino, ampak če tega nimaš v srcu, si lahko potem nesrečen. In z otroki se moraš pogovarjati. Dandanes veliko ljudi tega ne dela, saj se jim vedno mudi. Delajo, otroci so v šoli, gledajo televizijo, delajo toliko stvari in nimajo časa za svoje otroke. To mi ni všeč.

Tehnološki razvoj je iz dneva v dan večji. Se je v zadnjih desetih letih karkoli spremenilo?

To vidim na Islandiji. Otroci igrajo nogomet in igrajo nogomet ter igrajo nogomet. Večinoma mladi otroški pisatelji pišejo knjige o igranju nogometa. Včasih ni bilo tako. Nekatere izmed teh knjig so v redu, ampak nekatere so grozne. Poskušala sem brati te knjige z mojimi vnuki, ampak so tako dolgočasne. Lahko pišeš knjige o otrocih, ki igrajo nogomet, ampak morajo imeti zgodbo. Moj mož pravi, da več berejo z računalnikov.

Kaj otroci najraje berejo?

O normalnem življenju. Knjige, v katerih lahko prepoznajo sebe. Islandci pogosto verjamejo v škrate, trole, anjele. So v njihovih glavah. Tu in tam to uporabim, a ne vsakič. Rada se igram s tem, berem stare knjige in zgodbe ter jih uporabim, da napišem nove.

Katera so tista sporočila, ki jih skozi pravljice želite posredovati otrokom, pa tudi odraslim?

Nikoli ne bom moralizirala v svojih knjigah. Mi smo imeli moralizem v naših otroških knjigah. Tega ne smeš narediti! To sem sovražila! Nikoli nočem moralizirati.

Ste dobitnica velikega števila literarnih nagrad – poljske, norveške, prejeli ste veliko islandskih literarnih nagrad. Kaj vam pomenijo vsa ta priznanja?

Veliko pomenijo. Lahko vidim, da so moje knjige zanimive tudi drugim narodom. Spomnim se, ko sem prvič dobila nagrado v tujini. Skoraj sem omedlela, tako sem bila zmedena. Ampak bila sem vesela, da drugi ljudje hočejo brati moje zgodbe.

Zakaj je umetnost pripovedovanja tako pomembna?

Zame je zanimivo pripovedovati. Ves čas razmišljam. Mislim, da pisatelj preveč razmišlja. Ne, ne bom tega rekla. Ampak ko jaz hodim naokoli in nekaj vidim, si vedno mislim »Aha! To si bom zapomnila.« Vedno poskušam videti stvari in jih sestavljati, ampak nikoli ne razmišljam o tem. Samo pride k meni. In potem, seveda, napišem zgodbo

in ta zgodba ti bi morala nekaj povedati. Zgodbo pišem zato, ker ti hočem nekaj povedati. Ne napišem zgodbe samo zato, da jo napišem. Zgodbo pišem zato, ker ti hočem nekaj povedati. In če ti ne morem, potem ne bi smela pisati zgodb. Pomembno je, da lahko rečeš: »Aha! To nam govori! Razumem.« Lahko rečeš: »Ni mi všeč.« Ampak to je v redu. Jaz napišem zgodbo in ti jo sprejmeš ali pa ne.

Živeli ste na Norveškem in v Nemčiji. Radi potujete in raziskujete različne države in kraje?

Da, res rada potujem. Živela sem tudi na Danskem, tam sem študirala. Zelo rada živim v drugih državah.

Alja Kastelic in Žan Verce, 9. a

Alja Murgelj, 2. a
(nagrajena fotografija)

Intervju z Majo Kastelic:

Vedno se moramo truditi, iskati, dokler ne najdemo nečesa lepega

V letošnjem šolskem letu je učence od 1. do 5. razreda ob zaključku bralne značke obiskala slikarka in ilustratorica Maja Kastelic, avtorica slikanice Deček in hiša, ki je slikanica brez besed (t. i. silent book). Gre torej za slikanico z nanizanimi ilustracijami, a brez besedila. Med samim nastopom je odgovorila na nekaj vprašanj naših učencev.

Ali hodite v službo?

Ja, delam v pisarni, ki ji rečemo atelje. V pisarni imam računalnik, imam pa tudi čopiče in barve. In potem tam barvam. Drugi me »hecajo«, da se tam igram.

Koliko let že ilustrirate?

Ilustriram že štiri leta. Pred tem sem bila restavratorka (op. restavrirati pomeni »obnavljati stare slike«).

Koliko knjig ste že ilustrirali?

Nisem čisto prepričana. Mislim, da deset. Bi morala prešteti. Pišem pa sedaj svojo drugo knjigo. Zdaj delam tudi v tujini – pošljejo mi besedilo v angleščini, jaz jim pošiljam ilustracije in tam nastane knjiga. Veliko rišem tudi za naročnike iz Italije, Nemčije in Francije.

Koliko časa traja, da nastane ilustracija?

Lahko v enem dnevu, lahko tudi cel mesec, nikoli pa ne moreš narediti več ilustracij v enem dnevu.

Katere motive najraje rišete?

Škrate, palčke in hišice na drevesu.

Ali imate pri ilustriranju proste roke?

Včasih imam čisto proste roke, si izberem format knjige, lahko naredim, kakor želim. To je najboljšje. Včasih pa dobim že določen format ali katero drugo zahtevo. Enkrat so mi tudi že poslali ilustracije, ki sem jih morala le še enkrat narisati, a po svoje. To se spreminja od projekta do projekta.

Kaj vam je najbolj všeč pri vašem poklicu?

Pri mojem poklicu mi je vse všeč; je najboljši poklic na svetu. Ker imam rada knjige, mi je všeč, da lahko naredim celo knjigo, da lahko rišem in uporabljam domišljijo. Super je.

Ali ste v otroštvu radi brali knjige in katere?

Da, zelo rada. Najraje sem brala stripe. In vse kar so imeli v šolski knjižnici.

Kako si predstavljate domišljijo?

V glavi imam en velik, velik pisan oblak in med razmišljanjem se ta oblak zelo, zelo poveča. V njem se znajdejo vse stvari, o katerih razmišljaš in ki sploh ne obstajajo. Nato jih zagledaš in potem to narišeš.

To moraš trenirati, da ta oblak nastaja čim večji.

Kje ste dobili idejo za nastanek knjige Deček in hiša?

To je dolga zgodba. Deček vedno stopa po stopnicah. Kar pa ni najlažje. Tudi v naših življenjih ne. A ko prideš na vrh, te čaka lep razgled, prijatelji. Tudi mi se vsakodnevno ves čas trudimo. Za branje knjige se moramo potruditi, na koncu dobimo nagrado, se počutimo boljše. Vedno se moramo truditi, iskati, dokler ne najdemo nečesa lepega.

Kaj mislite o nagradah?

Zelo lepo je, da dobiš nagrado, ampak bolje je, da jih ne šteješ. Ko dobiš nagrado, je dobro, da nanjo čimprej pozabiš. Ne smeš ležati na starih lovorikah.

Se trenutno ukvarjate s kakšno novo slikanico?

Zdaj delam že dve leti slikanico, ki bo podobna knjigi Deček in hiša. To bo knjiga o deklici. Ona bo na vrtu. Imam pa še dva druga projekta.

Pred Majinim obiskom so naši učenci pisali zgodbe, ki bi ustrezale njeni slikanici, in ilustrirali znane pravljice. Izmed vseh zapisov je bila kot najboljša izbrana zgodba Valentine Kajič iz 3. a., Maja Kastelic pa je za zmagovalno risbo izbrala izdelek Alje Murgelj iz 2. a.

V mestu teme je bilo vse temačno. Ničesar ni bilo svetlega. Nekega dne se je Nik odpravil iskat luč. Dovolj je imel spanja v temi. Šel je za svojim mucem, saj je ta vedno imel prav. Vzpenjal se je po zelo dolgih stopnicah. Na vrhu je bil zelo utrujen. Našel je sobo, ki je ni poznal. Vstopil je. Na tleh je našel le posamezne prazne liste. Sledil jim je. Mislil si je: »Mogoče me pripeljejo do luči.« Prišel je do hodnika in pot nadaljeval do polic s knjigami. Ponovno je opazil stopnice. Prišel je do galerije s slikami. Odločil se je, da tam obesi tudi svojo sliko. »Šment.« Ponovno je opazil stopnice. Vzpel se je in našel deklico, ki je ni poznal. »Kako ti je ime?« jo je vprašal. Spoprijateljila sta se. Čez balkon sta spuščala letala. Nik je odkril, da je pravo prijateljstvo ključ za luč.

Valentina Kajič, 3. a
(nagrajena zgodba)

Intervju z Janjo Vidmar: Nihče me ni spodbujal, vsi so me odvrčali

Učence od 6. do 9. razreda je letos ob zaključku bralne značke obiskala pisateljica in scenaristka Janja Vidmar, ki nas je s svojimi duhovitimi besedami kaj hitro spravila v dobro voljo. Med pogovorom je na kratko odgovorila tudi na nekaj naših vprašanj.

Kdaj ste začeli pisati knjige in kdo vas je navdušil za pisanje?

Menim, da je to najbolj dolgočasno vprašanje za pisatelja. Nihče me ni spodbujal, vsi so me odvrčali od pisanja. Danes jih razumem, saj pri nas s tovrstnim delom ne moreš preživeti.

Ali ste bili v mladosti težavni?

Da. Z največjim veseljem, saj mi je na koncu to postalo celo všeč. Menim pa tudi, da težaven človek ostaneš celo življenje.

Pri pisanju katere knjige ste imeli največ težav?

Pri knjigi Otroci sveta, saj sem si morala zapomniti veliko imen, jezikov, značilnosti posameznega naroda, prehrane, družbenih in šolskih zakonitosti ... Za eno zgodbo sem tudi do tri mesece le »študirala« ozadje zgodbe, saj v te kraje sama nisem potovala.

Ali se pisanja knjig kdaj naveličate?

Da, pisanja sem se naveličala pred štirimi leti in štiri leta nisem napisala ničesar. V tem času sem si malo oddahnila. Vendar je to podobno kot s tekom. Če ne treniraš redno, gre zelo težko. In ponovni začetek je bil vse prej kot lahek. Drugo leto pa bo izšla zabavna knjiga Elvis Škorc, ki naj bil novi Jadran Krt, in močno upam, da vam bo všeč.

Kako preživljate svoj delovni dan?

Če nisem v avtu, v kateri od šol, v knjižnici, dijaškem domu, zaporih ..., najbolj uživam v rekreaciji in čokoladi. Obožujem čokolado vseh vrst.

Na katero knjigo, ki ste jo napisali, ste najbolj ponosni?

Na tisto, ki je še nisem. Ki še pride.

Kakšen je občutek, ko dobite pohvalo ali nagrado?

Nagrada je super, ampak ni odločujoča. Ko do mene pride kakšen učenec in reče: »Vaša knjiga mi je všeč,« mi v glavi razbija in sem ponosna na omenjeno knjigo, hkrati pa sem hvaležna za vse svoje bralce. In to mi pomeni največ.

Maja Cesar in Hana Verhovec, 7. a

V DEŽELI BRANJA

KNJIGOBELŽNICE

Knjigobeznice se imenuje inovativni projekt, ki spodbuja ljudi vseh starosti k branju in medsebojni izmenjavi knjig.

V Sloveniji je pobuda zaživela nekaj let nazaj. V parkih, ob vrtcih, šolah in na drugih javnih mestih so postavljene hišice, v katerih se nahajajo knjige. Takšnih hišic je danes po vsej Sloveniji že več kot 66.

Iz zabojčka lahko vsakdo vzame knjigo, ki mu je všeč, ko pa jo prebere, jo mora vrniti ali pa zamenjati z drugo. Po želji lahko, preden knjigo vrne, vanjo vloži listek s sporočilom ali z lepo mislijo, ki bo naslednjemu bralcu polepšala dan.

Z letošnjim šolskim letom je tudi naša osnovna šola bogatejša za leseno hišico, ki krasi vhod šole, obenem pa nudi vsem učencem in obiskovalcem prijeten kotiček za druženje in izmenjavo mnenj o prebranih knjigah.

Vsi toplo vabljeni, da se ob njej ustavite, si izposodite knjigo, za katero ni pomembnem datum vrnitve, in uživajte v branju.

Pia Fornezzi Rezelj, 6. a

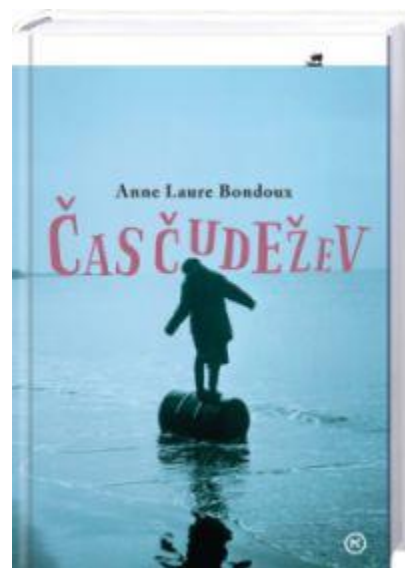
BRALNI GRIZLJAJ

A. L. Bondoux: Čas čudežev

Kumajl je veliko let namesto pravlјice za lahko noč poslušal zgodbo o sebi. Glorija, ki mu je bila kot nadomestna mati, mu je pripovedovala, da ga je še kot dojenčka rešila iz iztirjenega vlaka, sled za njegovo ranjeno mamo pa se je izgubila. Med imetjem, ki sta ga imela, so bile nekatere pomembne stvari za preživetje, obujanje spominov in upanje, da bo nekoč spet vse v redu. Čeprav je bila Glorija dobra pripovedovalka zgodb, mu na vprašanje, zakaj je vojna, ni znala odgovoriti. »V življenju se nič ne zgodi tako, kakor bi si človek želel. Rad bi imel nekoga za večno rad, pa ga moraš zapustiti. Rad bi mir, pa je vojna.« Zgodba sporoča, da so vojne brez smisla, saj se v njih veliko življenj konča, veliko življenj pa je oropanih svobode in brezskrbnosti. Pomaga razumeti sebe, druge, svet in življenje.

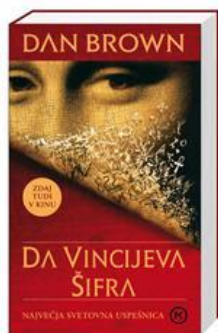
Zgodba je aktualna, saj se tudi v današnjih časih srečujemo z novicami o beguncih, vojnah in pretresljivih razmerah, ki jih doživljajo ljudje, ki bežijo pred vojno. Ti ljudje doživijo najrazličnejšo usodo, kakšna pa je doletela Kumajla in Glorijo? Kdo sploh je v resnici Glorija?

Ema Zajc, 9. a

D. Brown: Da Vincijska šifra

Ob branju prvih nekaj strani izvemo, da je glavni knjižni junak Robert Langdon, prav tako kot v prejšnjih knjigah.

Tokrat mu pomaga Sophie, vnukinja umorjenega kustosa, ki so ga imeli vsi radi in je obvladal svoja področja, eno izmed teh pa je sveta ženskost, ki v tem delu odigra veliko vlogo. Kustosa je ubil Silos, albin, ki ga nadzira Učitelj. Oba sta del organizacije Opus Dei, globoko verne organizacije, katere člani svojo vero izkazujejo s posvečenimi dejanji. Kustosovi smrti sledi še več žrtev, ki razkrijejo več novih skrivnosti in z njimi tudi podrobnosti o morilcu, s pomočjo le-teh pa Robert in Sophie najdeta krivca.

Knjiga Da Vincijska šifra popelje bralca na popotovanje in t. i. izobraževanje o simboliki, Da Vincijskih slikah in njihovih globljih pomenih in še ostalih tematikah, ki so dandanes pogosto razložene napačno. Zgodba mi je bila zelo všeč, saj se zgodovinska dejstva prepletajo z detektivko oz. kriminalko. Zdi se mi, da je to ena izmed knjig, ki bodo vedno popularne, vedno znane, vedno zanimive in da večkrat kot jo prebereš, bolje razumeš njen pomen. Kot pravi avtor sam: »Včasih je vse, kar potrebuješ, majhna sprememba perspektive, da vidiš nekaj znanega v popolnoma novi luči.«

Alja Kastelic, 9. a

SODELOVALI SMO

CHILLING PO MIRNOPEŠKO – TURISTIČNI PRODUKT MLADIH

V Osnovni šoli Toneta Pavčka smo učenci turističnega krožka tudi v letošnjem šolskem letu sodelovali v vseslovenskem projektu Turizmu pomaga lastna glava. V letošnji razpisni temi POTUJEM, TOREJ SEM smo se učenci živeli v vlogo turističnih vodnikov.

Do konca januarja smo skupaj z mentoricama Tatjano Kupljenik in Alešo Sušnik Škedelj snovali idejo za mlade vrstnike privlačnem turističnem produktu, ki bi promoviral naš kraj in njegove turistične in naravne znamenitosti.

Tridnevni tabor v naravi bo mladim obiskovalcem poleg spoznavanja naravnih in kulturnih lepot Mirne Peči nudil izkustvo dejavnosti, ki so v naših krajih bile nekoč in so v večini prisotne še danes. Udeleženci tabora se bodo ob prihodu v Mirno Peč nastanili na kmetiji Kramar, kjer bodo v času tabora noči prespali na seniku. Vsako jutro se bodo podali v različne smeri na dninarski dan MU, ZRNO ali MLJASK. V treh dneh bodo obiskali okoliške kmetije Bevc, Radež, Kastelic, Parkelj, mlinarja Bojana Povšeta ter čebelarja Rafka Cerovška. Ob pridnem delu si bodo prislužili hrano, ki jo bodo zvečer na skupni mizi ob druženju podelili z ostalimi udeleženci.

Na tekmovanju, ki je v obliki turistične tržnice potekalo 21. marca v Trebnjem, smo učenci za svojo idejo prejeli zlato priznanje ter posebno zlato priznanje za najboljšo turistično raziskovalno nalogo. 20. aprila je sledila zaključna turistična tržnica v Mariboru, kjer smo med vsemi zlatonagrajenimi šolami prejeli še tretje zlato priznanje za najboljši turistični spominek.

Zala Bobnar, 8. a

V preteklem šolskem letu smo začeli z projektom Erasmus+. Projekt se imenuje Ekoaktivni, potekal pa bo 36 mesecev ter vključeval različne ekološke dejavnosti in prireditve. Z njim želimo učence ozavestiti in vzgojiti v odgovorne uporabnike naravnih virov. V projektu si izmenjujemo izkušnje in želimo izboljšati učinkovitost ravnanja z odpadki, vodo in energijo. Poleg povečanja okoljske ozaveščenosti med udeleženci bo projekt prinesel tudi druge prednosti, kot so prepoznavanje kulture in običajev sodelujočih evropskih držav ter premagovanje jezikovnih ovir.

V projektu sodeluje pet partnerskih šol, in sicer iz Slovenije, Poljske, Italije, Nizozemske in Latvije. V tem šolskem letu smo izvedli različne dejavnosti: izbrali logotip projekta, organizirali zbiralno akcijo odpadnega papirja, izvedli menjalnico oblačil, šolskih potrebščin in igrač, videokonference, izpolnjevali ekobeležke, organizirali različna predavanja, izdelali pa smo tudi ekoigre. V času od 27. 5. do 4. 6. 2017 so izbrani učenci na Poljskem v mestu Pulawy predstavili aktivno delo vseh učencev naše šole v letošnjem šolskem letu.

V prihodnjem šolskem letu bo v mesecu oktobru naša šola gostiteljica za vse partnerske šole. Obiskali nas bodo učenci in učitelji iz partnerskih držav. Ob tem se ponuja lepa izkušnja za vse učence naše šole, da povabijo prijatelja/prijateljico k sebi domov in z njimi preživijo nekaj nepozabnih dni. V mesecu maju 2018 pa se bomo odpravili na Sicilijo.

Lina Ilar, 8. a

AKADEMIJA ZNANJA

V soboto, 4. 3. 2017, smo se nadarjeni in prizadevni učenci 8. in 9. razreda udeležili Akademije znanja v Gimnaziji Novo mesto. Vsak od nas je opravil tri različne delavnice, na katerih smo ...

preverili, kako se med različnimi lečami lomi žarek svetlobe.

pogledali, kakšna je notranjost
prašičje ledvice.

spoznali delovanje in izdelavo
tekočih kristalov.

iz lego kock naredili električno
vozilo.

izvedeli, zakaj zdravniki in farmacevti
potrebujejo znanje latinščine in pisali na
voščene tablice.

spoznali Japonsko in si zvili svoj lastni suši.

iskali skriti zaklad ter ob tem spoznavali različne kulturne ustanove in spomenike Novega mesta, govorili špansko, francosko ter celo afrikansko.

To je bilo sobotno dopoldne, ki je bilo zelo poučno in zanimivo.

Tia Globokar in Špela Koračin, 8. a

PARAOLIMPIJSKI ŠPORTNI DAN

V ponedeljek, 24. 4. 2017, smo v OŠ Toneta Pavčka izvedli paraolimpijski športni dan za učence od 6. do 9. razreda.

V prvem delu smo se razdelili v skupine – nekateri učenci so ostali na predavanju v šoli, drugi pa so odšli v telovadnico in preizkusili igre, ki jih igrajo športniki invalidi. Prisluhnilni smo predavanju odbojkarice Lene, ki nam je predstavila svojo življenjsko in športno pot. Tudi ona je invalidka, ki se ukvarja s sedečo odbojko in je njena invalidnost ne ovira pri tem kar počne, saj to počne z veseljem. Drugi skupini je gospa Filipina predstavila paraolimpijske igre, ki so vključene v program olimpijskih iger za invalide.

To ni bil običajen športni dan, saj je ta dan marsikomu izmed nas odprl oči, da imamo neizmerno srečo, ker lahko s svojim zdravim telesom dosežemo vse, kar v življenju postane naš cilj.

Neža Makše Beljan, 8. b

IZ ŠOLSKIH KLOPI

Prestopiti šolski prag je želja skorajda vsakega šestletnika. Pričakovanj in želja je ogromno, šolsko leto pa mine z neizmerno hitrostjo. Kaj se jim je v letošnjem šolskem letu najbolj vtisnilo v spomin, so nam zaupali učenci 1. a.

Veselila sem se 1. razreda. Všeč mi je bilo, ko sem skočila čez oviro. Bila je zelo dobra torta od Lili in Bineta. Dobro mi je bilo na plavalnem tečaju. Všeč mi je bilo, da sem se tam sama spuščala po toboganu. Naučila sem se plavati, prvič sem se potunkala in igrali smo se na gusarski ladji. Naučila sem se plavati žabico in drseti po vodi. Ko sem bila majhna, sem komaj čakala, da bom šla v 1. razred. Zelo sem se veselila svojega 7. rojstnega dne.

Lana Gole

Bila sem vesela, ko sem šla v 1. razred. Naučila sem se pisati in brati. Naučila sem se še števila do 10. Praznovali smo moj rojstni dan.

Ana Kvasnik

Šli smo na plavalni tečaj, kjer smo plavali s penastimi črvi. Naučil sem se drseti po vodi. Bil sem na gusarski ladji. Na plavalnem tečaju sem se imel zelo lepo. Spoznali smo nova prijatelja. Komaj čakam, da prespimo v šoli.

Patrik Jarc

Učil sem se plavati. Delali smo vaje v vodi. Tunkali smo se. Spuščali smo se po toboganu. Imeli smo se lepo.

Tim - Lan Kocjan

Prvi dan mi je bilo všeč, ko smo jedli torto. Punce smo dobile Lili. Odšli smo v knjižnico. Opravljali smo bralno značko. Odšli smo na plavalni tečaj. V bazenu v Čateških toplicah smo se učili plavati. Uživali smo v vodi in tekmovali. Spuščali smo se po toboganu. Igrali smo se na gusarski ladji. Vsi smo se naučili bolje plavati. Bilo je zelo lepo.

Gloria Jarc

Prvi dan smo jedli torto in pili sok. Šli smo na plavalni tečaj. Ogledat smo si šli veliko predstav. Spoznali smo Miho in Luko, ki nista bila z nami v vrtcu. V šoli sem imel učiteljice Polono, Tino in Anjo. Naučili smo se črke, števila do 10.

Jaka Markelj

V prvem razredu sem dobila Lili. Imela sem rojstni dan. Bila sem stara šest let. Nastopala sem. Gledali smo predstavo Kresniček. Prva sem naredila bralno značko.

Klara Krevs

Imeli smo plavalni tečaj. Tja smo se odpeljali z avtobusom. Delali smo mrtvaka. Plavali smo kot žabice. Za nagrado, ker smo bili pridni, smo se lahko spuščali po toboganu.

Gal Matoh

PAPAJSKI PRVI ŠOLSKI DAN

NAPA PRVIPI ŠOPOLSKIPI DAPAN

NOPOVEPE SOPOSOPOLKEPE IPIN

SOPOSOPOLCEPE SPOPOZNAPAM.

IPIN V ŠOPOLIP SEPE UPUČIPIMOPO,

DAPA KAPAJ NOPOVEPEGAPA PRIPIDOPOBIPIIMOPO.

NAPA PRVIPI ŠOPOLSKIPI DAPAN

NOPOVOPO UČIPITEPELJIPICOPO SPOZNAPAM.

Na prvi šolski dan

nove sošolke in

sošolce spoznam.

In v šoli se učimo,

da kaj novega pridobimo.

Na prvi šolski dan

novo učiteljico spoznam.

Saša Oberč, 4. a

Učenci 4. b pa so ustvarjali pesmi, s katerimi so želeli prikazati življenje in delo v njihovem razredu. Tako so jim všeč, da bi težko izbrali, katera bi bila njihova razredna pesem.

V 4. b

V Mirni Peči veseli smo,
učenci 4. B na koncu šole delamo.
Učimo radi se,
naloge veliko je.

Če dobro naučimo se,
ocena odlična je,
če pa ne,
mama huda je.

V razredu se razumemo
in med seboj si pomagamo.
Danes konec pouka je,
jutri spet srečamo se.

Filip Duh in Nik Gole

Naš 4. b

Naš četrti b je kul,
v razredu vsi delamo na ful.
Se učimo, pišemo,
beremo in rišemo.

Vsi smo prijatelji,
tudi če se kdo jezi.
Skupaj nam je res lepo,
naj še dolgo bo tako.

Včasih pride tudi dan,
ki je siv in čisto zaspan.
Učiteljica nam prebere pravljico
in spet nam je lepo.

Ana Kernc in Leja Srovin

Pesem 4. b

Mi smo četrti be,
dekleta in fantje
in prijazna učiteljica,
ki naša je voditeljica.

Radi se učimo,
še rajši klepetamo,
malo si nagajamo,
malo pa pomagamo.

Smo vesela družba,
razigrana družčina.
V šolo radi hodimo,
odmore si privoščimo.

Beno Kovačič in Urh Kic

Pesem našega razreda

V četrti b letimo
in brez skrbi hitimo,
ko ste polni skrbi,
smo tu mi.

Ko učiteljica govori,
moramo biti tiho vsi.
Če misliš, kaj povedati,
dvigni roko ti.

Rihard Ovnik in Žan Udovč

Naš razred

Naš razred je velik,
tu imamo se lepo,
pišemo rišemo,
skačemo in pojemo.

Pri slovenščini beremo glasno,
pri matematiki računamo gladko,
pri športni smo vsi zagreti,
pri družbi smo vsi vneti.

Naš razred je lep,
imamo se fajn,
rišemo, pišemo,
najraje se igramo.

Tea Metelko Klemenčič in Jera Parkelj

V ŠOLI ALI DOMA

Če bi vprašali učence, kje so raje, v šoli ali doma, bi bila zagotovo v ospredju druga možnost. A bistvo vzgoje, spoštovanja in učenja za življenje se vendarle začne v krogu družine. To je v svojem življenju spoznal Fran Saleški Finžgar in naši učenci pri branju njegovega dela *Moja mladost in moj oče*.

Pri nas doma je vzgoja včasih stroga, vendar vem, da me starša s tem le učita. Mami me pogosto uči kuhati. Nekoč mi je v mikrovalovni pečici skipelo mleko. Mami mi je dala krpo in rekla, naj očistim še pečico in štedilnik. Ko nisem vedela, kateri čaj bi vstavila v vrelo vodo, pa mi je rekla, naj pogledam, koliko vrst imamo in imeli smo le eno. Najhuje je kaznovala očka, ko je prismodil testenine. Kuhat jih je dal celo vrečko v zelo malo vode in jih zelo močno solil. Voda je vzklopela, se razlila po štedilniku in se tam zasušila. Očka je moral mami kupiti strgalo in dve novi posodi ter očistiti štedilnik. Mami je bila zelo jezna nanj, saj je uničil njeno najljubšo posodo, jaz pa sem ostala brez svoje večerje. Vsak dan znova spoznavam, da se od odraslih lahko marsikaj naučimo.

Iza Kavšček, 7. a

V naši družini je lepo, le kadar z bratom kaj ušpičiva in želiva to prikriti, a nama ne uspe, potem jo »slišiva« od očeta.

Že nekaj let nazaj sva z bratom ugotovila, da očeta in mame ni doma. Ker nama je postalo čez nekaj časa

dolgčas, je moj brat iz omare vzel žogo. Nekaj časa sva si jo podajala po dnevni sobi, dokler ni moj brat premočno brcnil v zid in žoga se je odbila naravnost v luč. Luč se je razbila. Počutila sva se kriva. Vse sva pospravila in izgledalo je, kot da se ni nič zgodilo, le luči ni bilo. Ko je čez nekaj časa prišel domov oče, stopil v dnevno sobo, je hitro ugotovil, da sva nekaj »ušpičila«. Ko je zagledal najin obraz, mu je bilo kaj hitro vse jasno. Spraševal je, kaj se je zgodilo, a zaman. Sprva mu nisva ničesar želela priznati, a čez nekaj časa sem se predala. Ko sem mu priznala najino napako, sva z bratom mislila, da bova tepena ali pa kako drugače kaznovana. Nato pa sta iz očetovih ust prišli le dve sami besedi: »Drugič pazita.« A njegov pogled je bil prizadet in vedela sva, da mu ni ravno vseeno.

Ti dve besedi sta bili dovolj, da sva vedela, da sva ga razočarala. Ni nama dal klofute in ne kazni, dal pa nama je popotnico za življenje ... za pravilno vzgojo ni potrebna klofuta ali posebna kazen; ob medsebojnem spoštovanju v družini je dovolj le primerna beseda.

Maja Cesar, 7. a

ZA LAČNE ŽELODČKE

Člani kuharskega krožka so tudi v letošnjem šolskem letu poskrbeli, da so se ob marsikateri šolski prireditvi mize šibile pod okusnimi dobrotami, tradicionalno slovenskimi in tudi tistimi »malo čez mejo«, brez katerih tudi v naših kuhinjah ne gre.

Društvo podeželskih žena Mirna Peč in Zveza kmetov Slovenije sta v januarju v stari OŠ Mirna Peč priredila 1. Državno tekmovanje štrukljev iz vlečenega testa.

Zmagovalne štruklje je po oceni strokovne žirije z vsemi točkami pripravila Milka Kastelic iz Biške vasi, ki nam je zaupala recept in postopek priprave te tradicionalne slovenske jedi.

Ajdovi štruklji

Sestavine:

- 0,5 kg ajdove moke
- 0,5 l slanega kropa
- malo bele moke
- 0,5 kg skute
- 3 jajca
- malo soli
- drobtine
- maslo

Postopek priprave:

Ajdovo moko poparimo s slanim kropom, ohladimo in z dodatkom bele moke zamesimo testo. Razvaljamo približno 0,5 cm na debelo.

Skuto, jajca in sol zmešamo v gladko maso in namažemo testo, ki ga zvijemo v štrukelj. Kuhamo zavito v živilski foliji ter postrežemo z drobtinami, popraženimi na maslu.

Pita s sirom

Pita s sirom, imenovana tudi sirnica, je ena najbolj okusnih in priljubljenih balkanskih jedi. Priprava je hitra in preprosta, jed pa si lahko privoščimo za malico, kosilo ali večerjo. Narezana na manjše kose je tudi odlična ideja za poceni prigrizek.

Člani kuharskega krožka smo jo v tem šolskem letu spekli in jo hitro tudi pojedli.

Najprej pripravimo vse sestavine za **testo**:

- 1/2 kg gladke moke
- 2–2,5 dl mlačne vode (približno)
- nekaj ščeptov soli
- približno 0,5 dl olja

Zamešamo sestavine za testo in ga tako dolgo gnetemo, da postane gladko in mehko (dobrih 10 minut). Razdelimo ga na 5 ali več kroglic in vsako zvaljamo v krog približno 10–15 cm.

Testo premažemo z oljem in pustimo stati okrog 10 minut (tudi več, če testo še ni dovolj voljno).

Kos testa damo na gladko delovno površino (najprimernejša je večja miza, na katero lahko damo za zaščito plastičen gladek prt).

Z rokami razširimo testo v čim večji krog, potem pa dvignemo rob testa in ga z rokami od sredine vlečemo počasi proti sebi čim dlje, na tanko in postopoma z vseh strani. Debelejše robove, ki včasih ostanejo, potrgamo. Luknjam se skušajmo izogibati, ni pa nič hudega, če se jih nekaj naredi.

Nato pripravimo sestavine za **nadev**:

- 200 g skute
- 250 ml jogurta
- 200 g kisle smetane, kislega mleka ali kremnega sira
- 1 pecilni prašek
- 100 ml vode
- 5 g soli
- 3 jajca
- 200 ml olja

Sestavine za nadev zmešamo in jih del raztresemo po razvlečenem testu.

Prepognemo robove testa proti sredini (lahko tudi večkrat zapognemo) in damo na stran. Ponovimo še z ostalimi tremi kosi testa, vsaj enega pa prihranimo za konec.

Zadnji kos testa ravno tako razvlečemo, rahlo posujemo z nadevom in na sredino enega zraven drugega prenesemo prej razvlečene, nadevane in prepognjene kose. Po želji še malo potresemo z nadevom in prepognemo robove testa preko vseh kosov, da jih zapremo noter.

Pazljivo, da se testo ne predre, prenesemo vse skupaj v okrogel pekač (tepsijo) in pečemo na okrog 200 °C približno 50 minut, da se zlato zapeče. Ko je pečeno, sirnico prelijemo z mlekom (približno deciliter mleka), v katerem smo raztopili maslo, in pekač položimo za 10 minut v ugasnjeno pečico.

Želimo uspešno pripravo in dober tek.

Recept prispevala: Barbara Goršič

LAHKIH NOG NAOBKROG

Ekskurzija v Gradec

V soboto, 22. 4. 2017, smo se učenci od 4. do 6. razreda, ki obiskujemo pouk nemščine, ob 5. uri z avtobusom odpravili v Gradec.

Med vožnjo smo spali, se igrali razne igrice, se pogovarjali, gledali skozi okno in poslušali vodiča, ki nam je želel približati kraj, v katerega smo bili namenjeni.

Okoli 10. ure smo prispeli na cilj in se podali na potep po mestu.

Ogledali smo si mestni trg, na katerem stoji mestna hiša, vodnjak vojvoda Janeza in mavzolej cesarja Ferdinanda.

Obiskali smo 3 cerkve, 2 od teh sta bili zgrajeni v obdobju gotike, 1 pa v obdobju baroka, ob tem pa smo spoznali tudi nekaj lastnosti omenjenih obdobj.

Ogledali smo si tudi hišo umetnosti – Kunst Haus, ki je bila zgrajena leta 2003, ko je bil Gradec evropska prestolnica kulture, ob tej priložnosti pa je bil zgrajen tudi otok, poimenovan Otok na Muri.

Z otoka smo se po 400 stopnicah povzpeli na vrh hriba, kjer smo videli Clocktower s posebnostjo, saj večji kazalec kaže ure, manjši pa minute.

Ob 14. uri smo se ustavili ob vhodu v park dinozavrov. V parku smo izvedeli veliko novega o teh mogočnih živalih. Nekaj od tega je bilo, kako so dinozavri sploh nastali, s čim so se prehranjevali ter kako veliki so bili. Lahko smo jih občudovali kar v naravni velikosti.

Po malici in klepetu smo prispeli do čokoladnice Zooter. Po krajšem uvodnem filmu smo odšli na obhod, kjer smo pojedli veliko čokolade.

Okoli 18. ure smo se počasi odpravili proti Sloveniji. Pot smo večinoma izkoristili za počitek po napornem dnevu.

Domov smo prišli utrujeni, a bogatejši za številne nove izkušnje in doživetja.

Eva Zupančič, 6. a

GARDALAND

V petek, 12. 5. 2017, smo se učenci 9. razreda odpravili na zaključni izlet v zabaviščni park Gardaland. Na parkirišču šole smo se zbrali že nadvse zgodaj in se zaspani odpravili na dolgo pot proti Italiji. V Ljubljani smo spotoma pobrali še našo spremljevalko oziroma vodičko, ki nam je pomagala, da je bil naš dan bolj organiziran. Proti jutru nam je po poti razložila osnove, zanimivosti in znamenitosti Italije ter tako razširila naše poznavanje omenjene sosednje države.

Ob prihodu v zabaviščni park, smo kupili vstopnice. Nestrpni in polni pričakovanj smo si ogledali otvoritveno točko maskot, nato pa smo planili v park in se razkropili po vseh mogočih adrenalinskih napravah in se imeli odlično. Na koncu smo se vsi izmučeni in utrujeni vračali proti

avtobusu, ki je že bil pripravljen na dolgo pot proti Sloveniji. Ko smo prišli čez mejo, smo se v Postojni ustavili v odlični piceriji, kjer smo pojedli pozno večerjo ter se siti in prijetno utrujeni v poznih večernih urah vrnili nazaj pred našo osnovno šolo .

Naš zaključni izlet nam je uspel po pričakovanjih, mogoče jih je še nekoliko presegel. Bili smo sproščeni, veseli, siti, predvsem pa povezani.

Ema Zajc, 9. a

Z ERASMUS+ na POLJSKEM

V soboto, 27. 5. 2017, smo se štirje učenci v družbi štirih učiteljev odpravili na Poljsko. Pristali smo v Varšavi in se odpeljali v Puławy, kjer smo se namestili pri družinah. V nedeljo smo se odpravili nazaj v Varšavo in si ogledali poljsko glavno mesto, sproti pa smo se srečali še z vrstniki iz Italije, Latvije in Nizozemske. V ponedeljek nas je v tamkajšnji šoli pričakala proslava, v kateri je šola predstavila projekt ter učence, učitelje, ki so vanj vključeni. Preostali del tedna je potekal predvsem v šoli, kjer smo spoznavali projekt in si prizadevali predstaviti našo šolo kot ekološko ozaveščeno. Kljub temu smo našli čas za zabavo in obiskali kar nekaj parkov. Tudi družine so nas sprejele zelo lepo in se potrudile, da smo se počutili čim bolj domače. S Poljske smo se vrnili z lepimi spomini in izkušnjami. Bilo je nepozabno.

Antonela Barukčić, 8. a

V SVETU RIM IN DOMIŠLIJE

Dolenja vas

V Dolenji vasi se veliko besed kvasi.

V Dolenji vasi živim, ker tu dobim vse, kar si želim.

V Dolenji vasi se vsa vas zbudi,
ko petelin sosedov naredi kikiriki
in sosed sosedu na oknu dobro jutro zaželi.

V Dolenji vasi mi je zelo lepo. Zares lepo.
A če bi kdaj se kam odselil,
bi mi bilo zares, zares hudo.

Tai Fornezzi Rezelj, 3. a
(nagrajena pesem na natečaju Pavčkove vitice)

Moj rojstni kraj

Tam, kjer ptice čivkajo,
tam, kjer drevesa se rahlo zibajo,
tam, kjer veter nežno pihlja,
tam, kjer sonce zvečer gre spat za hrib,
tam sem doma.

Tam sedim na vrtni ograji
in veter mi razpihuje lase,
v lepi poletni obleki
pišem to pesem
in veselo je moje srce.

Manca Nose, 3. b
(nagrajena pesem na natečaju Pavčkove vitice)

Moj rojstni kraj

Nekje na Dolenjskem je Jablan,
vasica prijaznih in toplih ljudi.
S sosedi se družimo vsak dan.
Narava, igra in delo nas krepijo.

Kraj obdajajo griči, hribi, doline,
z mamico obujam tu njene spomine.
Vesel sem, da tu je moj dom,
kjer vedno srečen bom.
Rad tekam, kolesarim po gričih, dolinah,
se vzpenjam z lahkoto po strmih vzpetinah.
Na Golobinjeku občudujem razgled,
na Mirnopoško dolino čudovit je pogled.

Temenica prelepa nas varno obkroža,
svežina nas njena poboža.

Kmetje na njivah so pridnih rok,
ponosni na delo svojih otrok.
Sejejo, okopavajo ter žanjejo žito,
poleti bo urno šlo skozi sito.

Nekje na Dolenjskem je vasica Jablan,
pridi in si jo oglej!
Odidi po domovini naši dalje
in še drugim vsem zanjej povej!

Samo Brudar, 7. a
(nagrajena pesem na natečaju Pavčkove vitice)

Pozor, nevarne snovi

Pazi, to so nevarne snovi,
monoksid te zaduši,
v jedrski elektrarni nekaj eksplozijo povzroči,
in v naravo radioaktivne snovi spusti.

Nafta res vir energije je,
z njo avtomobil premika se,
a če v reki pristane,
nič več koristna ni.

Zato previdni bodimo vsi,
in v naravo ne spuščajmo nevarnih snovi.

Iza Kavšček, 7. a

(nagrajena pesem natečaja Ministrstva za obrambo - URSZR,
izpostava Novo mesto)

Nevarnosti

V kuhinji in v kopalnici
veliko nevarnosti nate preži.

V kurilnici in v drvarnici
se hitro lahko kaj zgodi in zagori.

Če v kaminu si zakuril,
še svečo si prižgi,
saj ona te opozori,
kdaj monoksid »iz vajeti« ubeži.

V kleti pazi,
kjer barv je veliko,
ker one hitro zagorijo,
če zraven ognja tam stojijo.

Zato pazi na nevarnosti,
povsod prežijo nate.
V okolju tvojem so prisotne,
če hočeš ali ne!

Žan Povše Žagar, 5. b

(nagrajena pesem natečaja Ministrstva za obrambo -
URSZR, izpostava Novo mesto)

Brezčutni ljudje

Sedim pred hišo,
zrem v modro nebo,
razmišljam in se sprašujem,
zakaj je tako.

V naši bližini se večkrat zgodi,
da sebičnost in nevoščljivost ljudi
preraste do te mere,
da se škoda v odnosih naredi.

Nemo opazujem ljudi,
kako brez čuta in vesti
hodijo mimo nas
in nas ne pogledajo več v obraz.

Še vedno razmišljam in se sprašujem,
kakšne koristi imajo od teh stvari,
kdo vzgajal je te ljudi
in zakaj počnejo takšne reči.

Seveda je prav,
da drugačni smo vsi,
saj drugačnost bogati,
če si človek do ljudi.

Larisa Saje, 6. a
(nagrajena pesem na natečaju Metelkovo pero)

Kdor spoštuje sebe, bo spoštoval tudi druge

Ko zaslišim besedo drugačnost, pomislim na ljudi, ki se od mene in mojih vrstnikov razlikujejo po rasi, narodnosti ali imajo najrazličnejše bolezni ... Pa vendar, če bolje razmislimo, lahko trdimo, da smo res po svoje drugačni od drugih.

Po svetu, v različnih državah, v mestih, pa tudi po šolah se nekaterim posameznikom dogajajo krivice. To opažam tudi sama, in sicer pri dveh sošolcih, ki imata učno pomoč. Ostali se iz njiju norčujejo, ju ponižujejo, mislijo, da so boljši od njiju.

Takega mnenja sem bila sprva tudi jaz. Ko pa sem ju bolje spoznala in se z njima pogovarjala, sem ugotovila, da nista prav nič slabša od mene in vseh ostalih sošolcev, še več, imata podobne interese kot jaz. To nas je zelo zbližalo.

Sama drugačnost sprejemam dobro, saj sem mnenja, da nikoli ne veš, kdaj se tebi lahko pripeti kaj nepredvidenega.

Rada bi omenila, da moramo paziti, kaj in kako govorimo o kom, saj grda beseda včasih boli bolj kot klobuta. Sama vem, da to ni vedno lahko, vendar se moramo brzdati, saj je to bolje za nas in za ljudi okoli nas.

Mislim, da drugačnost ni pošast iz nočnih mor, le znati jo moramo sprejemati. Svet je velik, ljudje v njem pa smo majhni in ranljivi. Bodimo dobri do sebe in tudi drug do drugega.

Eva Krevs, 6. a
(nagrajeno besedilo na natečaju Metelkovo pero)

Išči me

Odkleni ključavnico
do mojega srca
in pojdi z mano
iz tega sveta,
a mogoče,
na poteh ti bom ušla.

Takrat me išči,
ne odnehaj,
išči,
dokler me ne najdeš nekje,
kjer čakala bom te.

Mogoče pot bo polna ovir,
dolin, hribov, vzpetin
vem, ne bo ti lahko,
ne odnehaj,
tudi če bo še tako težko.

Nikar ne izgubi volje,
nikdar ne dvomi v ljubezen,
in če te življenje prehiti,
pridem pote, s ključem,
da skupaj z roko v roki,
odkleneva vse poti.

Antonela Barukčič, 8. a
(nagrajena pesem na natečaju JSKD NM –
Pod majhnim plaščem besed)

Pusti mi

Modro nebo in
beli oblaki,
svetle so zvezde,
pravi junaki.

Svetle mi zvezde,
na nebu podaj.
Prinesi mi luno, sonce, sijaj.
Daj mi srečo, solze, pogum,
daj mi sanje, pravljice prave,
daj mi junake, tiste čisto ta prave.
Daj mi pesem, prijateljstvo,
večno življenje,
daj mi sveta hrepenenje.
Daj mi rož zvrhan koš in
milijon lepih reči.

In vzemi,
vzemi mi vse te stvari,
vzemi mi zvezde, vzemi oblake,
vzemi besede, vzemi junake.

A pusti,
pusti mi sonce,
pusti mi raj,
pusti ljubezen,
pusti sijaj,
pusti mi sanje,
ne jemlji jih zdaj.

Antonela Barukčič, 8. a
(pesem, izbrana med petnajst najboljših, na festivalu
otroške poezije Rima Raja)

Urh Kic, 4. b

Gasilci

Ko gasilcem
zvonec zazvoni,
hitro v gasilski
avto skočijo vsi.

Odpeljejo se
do hišice,
kateri požar grozi,
ker ogenj gori.

Do hišice
prihitijo, cevi
pripravijo in
ogenj umirijo.

Matic Cegnar, 5. a
(nagrajena pesem na natečaju GZ Novo mesto)

Gasilec pravi

Je pogumen in junaški,
je prijazen in garaški.
Če gori, naj se ti ven mudi
in hitro 112 zavrti ti.

Gasilci pohitijo
in že pred tvojo hišo stojijo.
Rešijo vse, kar gori,
da ogenj čim bolj se omeji.

Kmalu dim se razkadi
in plamena tudi ni.
Gasilec reši nas vse,
on junak res pravi je.

Matjaž Rus, 5. a
(nagrajena pesem na natečaju GZ Novo mesto)

Gasilci

Gasilci so pogumni,
gasilci so junaki.
Pogasijo vse požare,
ki prežijo name.

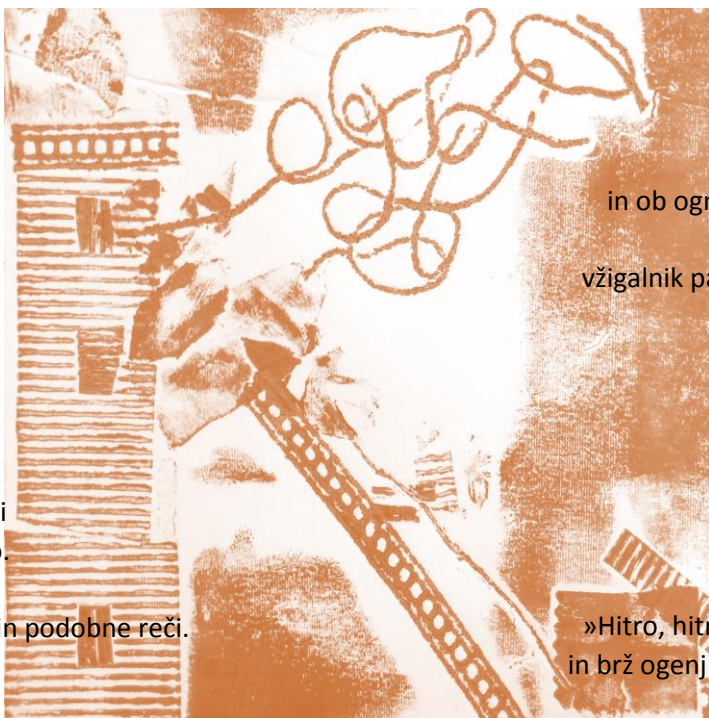
Gasilci pomagajo nam,
a vaditi morajo
prav vsak dan.
Vaditi morajo celo,
kako pogasiti požar.

Gasilci imajo gasilska
vozila, katera oskrbovati
je treba vestno in redno.
V vozilih imajo cevi,
Lestve, gasilne aparate in podobne reči.

Ko kje zagori,
gasilci hitijo kot blisk,
požar pogasijo
en dva tri.

Zato, če kje gori,
le pokliči gasilce
na 112!

Žan Povše Žagar, 5. b
(nagrajena pesem na natečaju GZ Novo mesto)

Požar na počitnicah

Družina šla je v južne kraje,
v Afriko in tja čez na Havaje.
Čez dan so v morju čofotali,
zvečer ob ognju so plesali.

Luka rad v vodi čofota
in ob ognju se igra, ker plesati še ne zna.

Mimo Luke prileti komar,
vžigalnik pade mu iz rok in zaneti se požar.

Morski pes in papagaj
ustrašita se za svoj raj.
Morskega psa zelo skrbi
papagaj pa na ves glas vrešči.

Luka 112 pokliče
in v telefon zakliče:

»Hitro, hitro, prihitite, na Havajih je požar,
in brž ogenj pogasite, papagajev raj rešite!«

Gasilci hitro prihitijo,
z vodo ogenj pogasijo
in papagajev raj osvežijo.

Papagaj je ves vesel
morski pes pa je zardel,
saj Luki je vžigalnik vzel
in proti oceanu odbrzel.

Matevž Špilar, 6. a
(nagrajena pesem na natečaju GZ Novo mesto)

Pika na pikniku

Pika pekla klobasice je,
ko na lepem se
drevo nad njo vžge.

Plamen je veselo plapolal,
malo je manjkalo,
pa bi Pikine lase obdal.

Hitro gasilce poklicala je,
in kmalu sirene zaslišala je.

Z ognjem gasilci so se borili,
in si zmago prislužili,
našo Piko pa podučili,
da pod drevesom ni pametno kuriti.

Nika Krevs, 5. a
(nagrajena pesem na natečaju GZ Novo mesto)

Gasilec sem

Živijo, jaz sem Miha. Star sem, no, čez en teden bom star 10 let in moja zgodba se začne tu. Sem običajen fant z lepim življenjem. Imam mamo, očeta ter sestrice Lučko. Živimo v Novem mestu. Imam veliko prijateljev. V šoli sem kar popularen. Naj omenim, da sem zelo pameten. Zanimajo pa me predvsem gasilci. Enkrat me je učiteljica vprašala, kaj si želim biti, ko bom odrasel. Odgovoril sem ji, da bi bil rad gasilec. Vprašala me je, zakaj si želim biti gasilec. Takrat sem rekel, da so gasilci super, ker pomagajo v prometnih nesrečah, v poplavah in pri požarih. Večina sošolcev se mi je smejala, ker gasilci baje niso »kul«. Priznam, zaradi tega sem bil kar malo užaljen in potrtn.

(Nekaj dni pozneje)

Danes, za moj rojstni dan, grem na ogled gasilske brigade v Novem mestu. Zelo se že veselim.

(Nekaj ur pozneje)

Končno. Na postaji so nas pričakali štirje gasilci in predsednik gasilcev. Najbolj so me zanimali gasilski avtomobili in kombiji. Pokazali so nam ogromne cevi in gasilske aparate. Predavali so, kako pogasimo manjši požar ali pomagamo pri manjših prometnih nesrečah. Nato so nam razkazali celotno gasilsko brigado. Na koncu ogleda pa smo z gasilskimi aparati gasili manjše nadzorovane plamene. O, kakšno doživetje!

Po napornem dnevu sem doma legel v posteljo. Naslednji dan je bil običajen dan. O, skoraj bi pozabil

omeniti, da sem zaradi tega, ker so mi vseč gasilci, dobil vzdevek »gasilček«. In da ne bo pomote, to je mišljeno v slabšalnem smislu.

No, naj nadaljujem. Dan je počasi mineval, imel sem še šesto uro. Raziskovali smo, kako se vosek odziva na ogenj. Prižgali smo svečke in se razdelili v pare. To, da z mano ni hotel biti nihče, ni potrebno posebej poudarjati. Opazovali smo svečke. Ko je učiteljica odšla v kabinet, nas je pustila same. Nato me je sošolec Domen začel zafrkavati, da bom pogasil svečo, ker je baje zelo nevarna. Tako se je »afnal« in smejal, da je prevrnil svojo svečo, ki je padla na zvezek, ki se je vnel. Vsi so kričali »POŽAAAAAR!!!«. Učiteljica je pritekla iz kabineta. Ukazala je, naj evakuiramo šolo. Stekel sem na hodnik in vzel najbližji gasilski aparat. Pohitel sem nazaj v razred in pogasil požar. Še dobro, da so bili vsi že zunaj. Zaradi dima se mi je kar vrtelo. Nato so prišli gasilci in me našli z aparatom v roki, zraven pa je bilo vse belo od pene. Odpeljali so me ven, kjer me je eden od gasilcev prepoznal. Rekel je, da so mi vaje z aparatom očitno prav prišle. Prizanesljivo me je potrepal po rami in se mi nasmehnil.

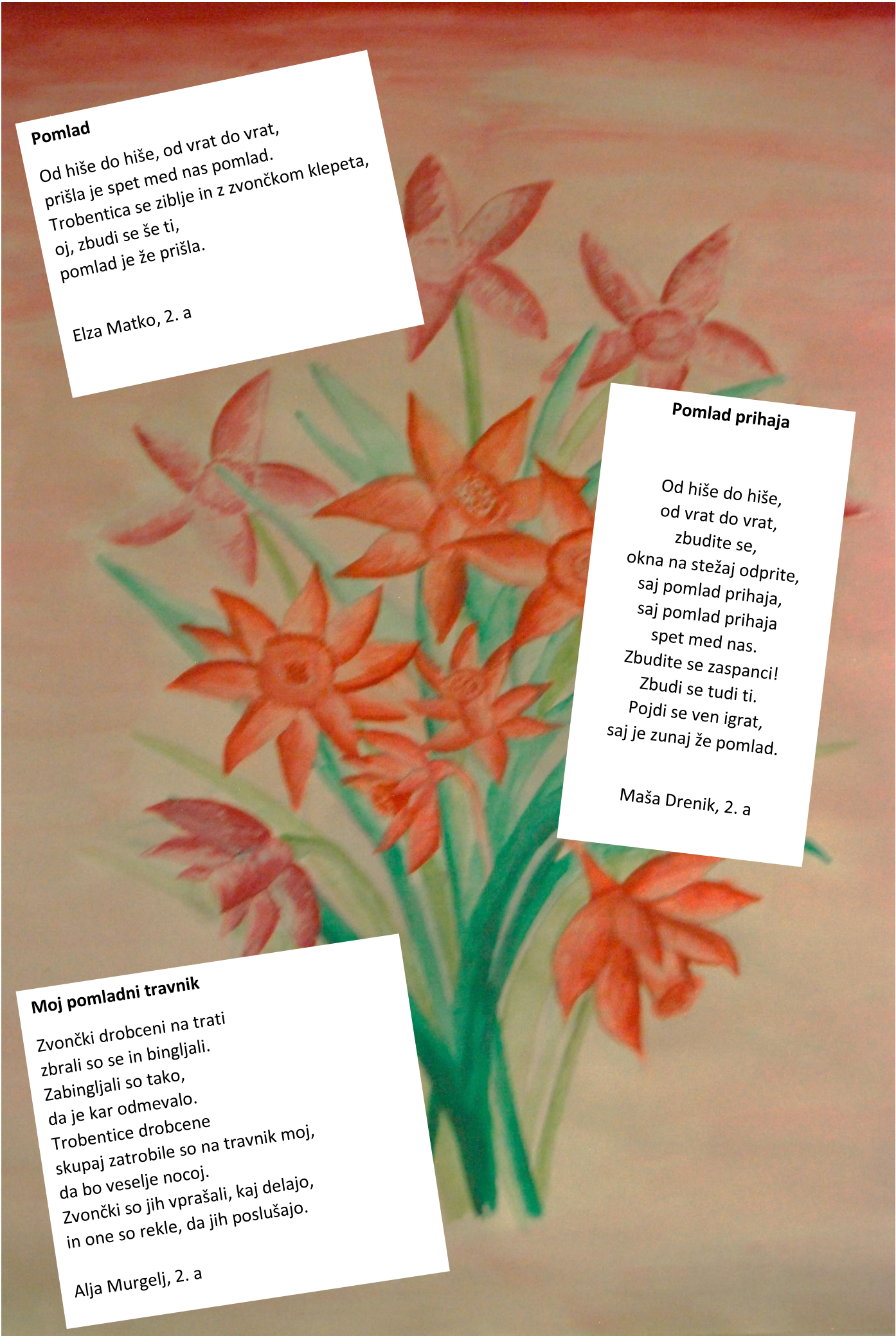
Od tega dne na vseh šolah gasilci preventivno pripravijo vaje, da bi nas podučili, kako ukrepati v primeru požara.

(15 let kasneje)

Zdaj sem poklicni gasilec v Novem mestu in otrokom pripovedujem svojo življenjsko zgodbo.

Anže Fartelj, 5. a
(nagrajeno besedilo na natečaju GZ Novo mesto)

Pomlad

Od hiše do hiše, od vrat do vrat,
prišla je spet med nas pomlad.
Trobentica se ziblje in z zvončkom klepeta,
oj, zbudi se še ti,
pomlad je že prišla.

Elza Matko, 2. a

Pomlad prihaja

Od hiše do hiše,
od vrat do vrat,
zbudite se,
okna na stežaj odprite,
saj pomlad prihaja,
saj pomlad prihaja
spet med nas.
Zbudite se zaspanci!
Zbudi se tudi ti.
Pojdi se ven igrat,
saj je zunaj že pomlad.

Maša Drenik, 2. a

Moj pomladni travnik

Zvončki drobci na trati
zbrali so se in bingljali.
Zabingljali so tako,
da je kar odmevalo.
Trobentice drobce
skupaj zatrobile so na travnik moj,
da bo veselje nocoj.
Zvončki so jih vprašali, kaj delajo,
in one so rekle, da jih poslušajo.

Alja Murgelj, 2. a

Lisica in veverica iz pesmi Veverica Pekarica

Nekoč je živel veverica, ki je delala v pekarni. Nekega dne je skotila malo veveričko. Ko je zrasla, pa je prevzela mamino pekarno. Dobivala je več in več strank ter se učila peči. Pekla je kruh, piškote, torto in kolačke. Ko je prišel dan, ko je imela veverica rojstni dan, je dobila za darilo bel predpasnik in voščilnice. V vseh je pisalo veverica Pekarica. In tako je veverica postala veverica Pekarica. Začel je padati sneg in pred vrati je našla ježka, za njim miško, za njo krta in za njim lisico. Veverica Pekarica ni spustila noter lisice, ostale pa je. Lisica se je začudila. A veverica se je spametovala, ker je že dolgo vedela, da je lisica zvita. Užaljena lisica je nekega dne planila v pekarno in razmetala vse stole in mize. Gostje so zbežali v svoja bivališča. Tudi lisica je odšla v svoj dom. Bila je zelo osamljena, zato se je odločila, da bo priredila zabavo. Povabila je vse živali iz gozda. Tako je dobila prijatelje. Spoznala je, da je bolje imeti prijatelje, ki ti stojijo ob strani, kot pa biti osamljen.

Lana Kavšek, 2. a

Zvonček, ki ni želel peti

Nekoč, pred davnimi časi, je živel zvonček, ki mu je bilo ime Cinglo. Vsako pomlad je cingljaj in cingljaj in cingljaj. Zbudil je Pomlad. A nekega pomladnega dne ni cingljaj. Vse druge rožice so se prebujale v lepo pomlad. Trobentica, ki je rasla blizu njega, ga je vprašala, zakaj ne cinglja. Zvonček je odgovoril: »Ne vem, zakaj ne cingljaj.« Trobentica mu je rekla: »Saj je že pomlad!«

»Kaj res?« Zvonček ni verjel, da je res pomlad, ker ni bilo sončka. Trobentica mu je rekla: »Saj ga ni zato, ker ti ne cingljaš!« »Ne morem več cingljati. Utrujen sem,« je dejal Cinglo. Trobentica je vedela, da mu lahko pomaga vijolica. Ta je stala v grmovju poleg zvončka in se smehljala. Vprašala ga je, zakaj ne cinglja. Zvonček ji je priznal, da ne ve. »Ne spomnim se več, kako to gre,« je rekel zvonček. Vijolica je vedela, da na drugi strani gozda živi majhen palček, ki je v resnici čarovnik. »Potrebuješ res veliko pomoč,« je rekla Cinglu. Ta je pokimal. In sta se odpravila. Vijolica je vedela, da je v gozdu polno nevarnosti, a sta te vseeno odpravila. Hodila sta ob robu gozda. Drugi zvončki so veselo cingljali v lepo pomlad, a Cinglo ne. Bil je žalosten zaradi tega, a vedel je, da bo kmalu tudi on lahko cingljaj. Ni se obotavljal in šel hitro naprej. Z vijolico sta kmalu prispela do čarovnika. Potrkala sta na majhna vrata. Čarovnik jih je odprl in ju vprašal, kaj želita. Cinglo je odgovoril: »Mogoče mi ti lahko pomagaš, da bom spet cingljaj?« Čarovnik je rekel, da lahko, a najprej bo moral

z njim nabirati jagode. Cinglo se je razveselil, še posebej, ker po jagode nista šla samo onadva, ampak tudi vijolica. Vsak je vzel svojo košaro in so šli. Cinglo je bil vesel in povsem je pozabil, da ne zna cingljati. Čarovnik je vedel, da bo zopet cingljaj, ko se bo igral. Cinglo se je zabaval in res kmalu začel cingljati, ne da bi sam vedel, kdaj.

»Hvala ti, da si mi pomagal, da spet cingljaj,« se je zahvalil čarovniku. Z vijolico sta mu pomahala in vesela odšla nazaj na travnik

Lana Kramar, 2. a

Zimsko veselje

Nekega dne sem pogledala skozi okno. Videla sem sneg. Vprašala sem mamo, kje so moje zimske hlače. Hitro sem se preoblekla. Potem sem za svoj odhod povedala še Zali in Juretu. Šla sem ven. Naredila sem angelčka. Ker mi je bil všeč, sem naredila še enega. Zala in Jure sta prišla ven. Odmetavala sta sneg. Šla sem jima pomagat. Potem sem v dolini naredila pot za desko. Spuščala sem se v dolino. Ko sem se naveličala, sem šla noter. Potem sta še Zala in Jure prišla noter. Bil je večer in vsi smo bili veseli. Za nami je bil čudovit zimski dan.

Zala Bobnar, 2. a

Natakar

Opisal bom poklic natakara. Ta poklic sem izbral, ker se mi zdi zanimiv, predvsem pa zato, ker je tudi moj ati natakar.

Natakar sprejme goste, priporoča ponudbo, sprejme naročilo, postreže pijačo in hrano ter računa storitve. Preden pridejo gostje, pa mora seveda pripraviti mizo. Natakar pri svojem delu tudi pomiva pribor in kozarce, še najbolj pa mora skrbeti, da pijača ostane hladna. Natakar lahko opravlja delo v gostišču, restavraciji, hotelu, baru ali okrepčevalnici. Pri svojem delu uporablja kozarce, odpiralnik, pladenj, krožnike, pribor in denarnico.

Ta poklic mi je všeč, mogoče se bom tudi sam odločil zanj.

Jakob Fortuna, 4. a

Kmet

Za poklic kmeta sem se odločil zato, ker živim na kmetiji.

Kmet mora skrbeti za živino, čistiti stroje, molsti živali, vzdrževati hlev in delati na polju. Kmet svoje delo

opravlja v hlevu, na polju, v traktorju (stroju). Kmet uporablja veliko pripomočkov. To so: traktor, priključki za traktor (npr. kosilnica, brane, plug, zgrabljajnik, cisterna ...), lopata, samokolnica, vile, grablje, molzni stroj, motorna žaga ...

Ko bom velik, si želim biti kmet, saj že sedaj veliko delam in pomagam mojemu očetu.

Jurij Jarc, 4. a

Pesem za zdravje

Pomemben je človek,
ki rime skup zлага.
Ubogljivo pomembnosti njegove
uči se vsa mladež.

Se giblje za zdravje
premalo otrok.
Za zdravje duha
pa ni dovolj le poskok.

Nik Zupančič, 3. b

Pesem

Pesnik za mizo sedi in rime lovi,
rim pa ni in ni.

Rim pa ni zato,
ker šle so na sprehod za zdravo telo.

S tem, ko na sprehod so šle,
so za svoje telo dobro delo naredile prav vse.

Ko rime so nazaj prišle, jih je pesnik polovil
in jih v pesem spremenil.

Tai Fornezzi Rezelj, 3. b

Kaj je to poet?

Kaj je to poet,
je sladek kakor med,
je tak kot sladoled,
le kaj je to poet?

Kaj je to poet,
je velik kakor svet,
ali dolg kot sto let,
le kaj je to poet?

Ali poet rad teče,
ali kamenčke meče,
je visok kot slon,
ali leti dolgo kot balon?

Kaj se tebi zdi,
kdo za tem tiči,
le kaj je to poet,
mogoče sploh ne spada na ta svet.

Vem, kaj je to poet,
to je tisti, ki pesmi piše,
s tem si misli iz glave briše
in z domišljijo potuje do vsake hiše.

Matevž Špilar, 6. a

Voda je vse

**Voda je življenje,
brez nje ničesar ni.
Vsak naj pove svoje mnenje,
vodo pa spoštujmo vsi.**

**Le čista voda je zdrava,
vsa bitja pijemo jo že,
od nje zaraste se še trava,
če je suša ne požge.**

**Voda izvira kar iz zemlje,
Zemlja pa je naš planet,
zato skrbimo za okolje,
da cel svet v čisto vodo bo odet.**

Tea Metelko Klemenčič, 4. b

Pesnik

Pesnik hrepeni po tem,
da nekoč bo nekdo njegovo pesem v
roke vzel
in jo morda zapel.
Uresničimo mu te želje
in naj nam bo pesništvo
v veliko veselje.

Pesnik vso svojo domišljijo
prelije v poezijo.
Pesnik svoje misli stke
v verze, pesmi, kitice.
Kdor želi pesnikove skrivnosti
razvozlati,
mora znati pesem natančno prebrati.

Eva Zupančič, 6. a

Poet

Poet je pisal rimo,
pisal je in mislil,
nič si ni izmislil.
Potem je našel štimo.

Sedel je za mizo,
napisal je naslov,
spet je padel v krizo.
Vstal je in šel domov.

Dunja Zgonc, 6. a

Kitica

Kitica ja v vsaki pesmi,
saj je del nje.
V njej pa so rime in vrstice,
črke in pa pike.

Vsaka beseda je drugačna,
pa tudi privlačna.
Brez kitice bi bil nered,
saj postavlja red.

Kdor še ne ve, kaj to je,
naj hitro nauči se.
Da pa ne bom predolg,
pesmico končal bom.

Filip Fortuna, 6. a

Pesnik

Pesnik rima besede,
včasih jih pobere s stene.
Tam se mu prikažejo od nikoder,
vendar je vedno zadovoljen.
Rime se pišejo kar same,
bele, črne in rjave.
Pesnik jih pobriše in reče:
»Kdo mi piše?«
Takrat pa rim ni več,
pesnik užaljen je preveč.

Nina Malenšek, 6. a

Pesem brez rime

Pesem brez rime
je kot svet brez vseh besed,
saj ko je vrana zaspana,
je rim poln cel planet.

Lisica Mica

Po gozdu se je sprehajala lisica
po imenu Mica.
V ustih je imela kost,
a ker v daljavi videla je tigra,
se skrila je pod most.

Na planetu živi
mного ljudi.
Vsak svojo rimo piše
in ko se zjutraj zbudi,
mu po glavi mnogo misli roji.

Hodimo od zidov
do hodnikov
in iščemo rime,
da nam čas hitreje mine.

Pia Fornezzi Rezelj, 6. a

Sanje imajo klobuke

Sanje imajo klobuke,
da jim ni vroče,
ko obiščejo delfine
in topla gnezda belih galebov.

Če jim je prevroče,
postanejo mokre
kot reka v daljavi.

In kadar je sanjam še vedno vroče,
mimo dreves gredo
in v reko skočijo.

Nejc Rozman, 4. a

Pod mostom pa vodo pil je los.
»Groza!« je lisica zavpila,
kot da na iglo bi stopila.

Kost ji padla je na tla
in lisica brez vsega je bila.

Anej Tutin, 4. a

Gozd in ptica

Pri mostu je gozd
in ptica ima post.
Se usede na ramo in noče salame.
Bom jedla banano,
raje kot salamo.

Se šla bom igrat
in tigra pregnat.
Če videla bom slona,
bom pojedla dva bonbona.

Ko iz gozda bom šla,
bom vesela bila.

Tjaša Hribar, 4. a

GLASBENI UTRINEK

Skozi glasilo ste zagotovo opazili, da so naši učenci dejavni na mnogih področjih in tudi glasba jim ni tuja. Čeprav pogosteje uživamo ob poslušanju ubranih glasov naših pevskih zborov in posameznih instrumentalistov, vsem glasbenim navdušencem in izobražencem na koncu predstavljamo začetka avtorskih skladb dveh naših učencev, in sicer Davida Stoparja iz 9. a (saksofon, klavir) ter Line Ovnik iz 8. b (klavir, saksofon, kahon).

Alpski odmevi

Lina Ovnik

Alt saksofon

Cajon

Klavir

Alt saksofon

Cajon

Kla.

Copyright © Lina Ovnik

Start with the jazz

David Stopar

Alto Saxophone

Piano

Alto Sax.

Pno.

Copyright © David Stopar

BESEDA DEVETOŠOLCEV

Dragi učenci Osnovne šole Toneta Pavčka,

devetošolci smo, končno, prispeli na konec naše osnovnošolske poti. Prišel je čas, da se od vas poslovimo, in to z nasmehom na obrazu.

Osnovna šola nas je naučila ogromno, pridobili smo veliko izkušenj. Kljub našemu nedelu smo odnesli veliko znanja, ki smo ga, če ne skozi leta, pa pridobili pri učenju za popravne izpite.

Šalo na stran, mnogi dogodki iz osnovnošolskih klopi bodo večno ostali v našem spominu. Od mnogih opominov, še in še neopravičenih ur, za katere se moramo iskreno opravičiti razredniku, ki je potrpežljivo poslušal naše izgovore, do učiteljevega metanja ključev po učilnici zaradi klepetanja, padanja učiteljice po tleh zaradi spodmikanja stola in še bi se našlo. Nedvomno je bilo v našem razredu od nekdaj zabavno, skoraj vedno je bilo slišati smeh iz naše učilnice.

Zasloveli smo torej zaradi neskončno neumnosti, ki smo se jih spomnili, veliko ljudi pa si nas je zapomnilo po spremenljivi sestavi razreda; število učencev je skozi osnovno šolo naraščalo, še bolj pogosto pa padalo. Kljub tovrstnim dogodkom smo od nekdaj držali skupaj, kar se je kazalo tudi v tem, da smo od nekdaj imeli raje skupinsko kot individualno delo, saj več glav več ve, a če smo iskreni, mi smo se raje kot šoli v tem času posvetili ostalim temam.

Ne smemo pozabiti omeniti, da smo bili nekajkrat tudi zelo uspešni in se z našimi dosežki tudi malo pohvaliti. Ko je bilo to res nujno, smo se znali usesti za knjigo in se dobro naučiti. Tako smo osvajali priznanja na raznoraznih področjih, od jezikov in naravoslovja, pa tudi na športnih tekmovanjih smo bili pogosto zelo uspešni in smo posegali po najvišjih rezultatih.

Za konec pa še krajše sporočilo znanjem, dragim osmošolcem. Pred predajo ključa vas bodo čakale težke naloge, s katerimi boste morali dokazati, da ste ključa vredni. Ko (če) ga prejmete, z njim ravnajte lepo, bodite vzor in zgled mlajšim, in kar je najpomembnejše: uživajte, dokler ste v osnovni šoli. Vsi devetošolci vam lahko potrdimo, da je devetega razreda v trenutku konec, zato se čim bolj potrudite, da vam poleti ne bo treba ponovno prihajati. A s šolo se ne obremenjujte pretirano, saj vsi vemo, da so NPZ-ji veliko manj pomembni kot učitelj trditve, pa tudi najbolj stresne mesece, v katere vam učitelji »natlačijo« vse teste, boste že nekako prebrodili. Torej, srečno!

Še zadnji, sklepni odstavek, najpomembnejši del. Osnovno šolo si bomo v prvi vrsti zapomnili po pouku, ki so ga dnevno dopolnjevali humorni dogodki, pa tudi po učiteljih, ki so s svojimi včasih malo manj primernimi in zabavnimi izjavami znali popestriti še tako dolgočasne snovi.

Še najbolj pa se moramo zahvaliti drug drugemu: brez medsebojne pomoči in razglabljanj med poukom o temah, ki se ne tičejo pouka, bi bila osnovna šola še veliko bolj naporna. Tako smo prišli do zaključka, da brez veselja, mladostniške razigranosti in ljubezni pri nas ne bi šlo, zato vam predajamo to sporočilo, hkrati pa se od vseh poslovljamo ter se vam zahvaljujemo za vse, kar ste za nas v devetih letih storili.

Vaši devetošolci

PRVI KORAKI – glasilo učencev OŠ Toneta Pavčka

Uredniški odbor: Maja Cesar in Hana Verhovec, 7. a, Tia Globokar in Špela Koračin, 8. a

Mentorica, jezikovni pregled: Mojca Novak

Fotografije: arhiv OŠ Toneta Pavčka

Slikovno gradivo: Aleša Sušnik Škedelj

Oblikovanje: Gordana Kmetič

Izdala in založila: OŠ Toneta Pavčka, Postaja 1, 8216 Mirna Peč

Za založnika odgovarja: Danijel Brezovar

Naklada: 250 izvodov

Tisk: ARTPRO fotografija oblikovanje tisk, d. o. o.

Mirna Peč, junij 2017